

Sygn. akt III Ca 898/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, Wydział III Cywilny Odwoławczy w składzie

następującym:

Przewodniczący:	SSO Katarzyna Kwilosz-Babiś SSO Agnieszka Skrzekut SSR del. Agnieszka Poręba (sprawozdawca)
Protokolant:	insp. Jadwiga Sarota

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2014r. w Nowym Sączu

na rozprawie sprawy

z powództwa W. D.

przeciwko J. B.

o dopuszczenie do współposiadania

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Zakopanem

z dnia 24 maja 2013 r., sygn. akt I C 140/12

1. **oddala apelację,**

2. **zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 300 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

Sygn. akt III Ca 898/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 maja 2013 roku Sąd Rejonowy w Zakopanem nakazał pozwanej J. B. aby w terminie 7 (siedmiu) dni od uprawomocnienia się wyroku usunęła z położonych w B. a objętych Kw nr (...) Sądu Rejonowego w Zakopanem: pryzmę kamieni oraz 3 metalowe słupki z poprzecznie zamontowanymi deskami usytuowane w zachodniej części dz. ew. nr (...) na granicy z dz. ew. nr (...) oraz usunięcia ogrodzenia składającego się z dwóch słupków metalowych oraz siatki i rzędu drzew - tui znajdujących się we wschodniej części dz. ew. nr (...) przy wjeździe od ul. (...), a w razie bezskutecznego upływu powyższego terminu upoważnił powoda W. D. do usunięcia tych przeszkód na koszt pozwanej J. B. (pkt I), zakazał pozwanej oraz osobom prawa jej reprezentujących czynienia jakichkolwiek przeszkód powodowi

W. D. w wykonywaniu prawa współwłasności opisanych w pkt I działek (pkt II) oraz zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 700,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt III).

Sąd Rejonowy ustalił, iż działka siedliskowa pozwanej J. B. składa się z działek (...), położonych od strony ul.(...) w B.. Powód jest właścicielem dz. ew. nr (...), a dz. ew. (...) należy do jego dzieci.

Powód W. D. i pozwana J. B. są współwłaścicielami działek ew. nr (...) i (...) położonych w B. objętych kw nr (...), będących przedmiotem niniejszego postępowania.

W terenie działki te stanowią urządzone szlaki drożny. Od szeregu lat powód, który na stałe mieszka w W., będąc w B. korzystał z tej drogi, dojeżdżając do swojego budynku położonego na działce ew. nr (...). Ze szlaku tego korzystała również rodzina powoda.

Sąd Rejonowy ustalił także, że powód dojeżdżał również sporadycznie do swojej posesji szlakiem biegnącym po południowej granicy działek ew. nr (...), (...) i południowo - zachodniej dz. ew. nr (...) i części dz. ew. (...). Przejazdy tym szlakiem wykonywały również dzieci powoda.

Nadto Sąd I instancji poczynił ustalenie, iż przed Sądem Rejonowym w Zakopanem pod sygn. akt I Ns 369/04 toczy się od kilku lat postępowanie sądowe, aktualnie zawieszone, o zniesienie współwłasności dz. ew. nr (...) i dz. ew. (...). W ramach tego postępowania strony zamierzały dokonać zgodnego zniesienia współwłasności i dokonać zamiany działek i wydzielenia w innym miejscu szlaku drożnego, jednak ustalenia te nie przyniosły żadnego rezultatu. Na skutek rozbieżności stanowisk pozwana wycofała swoją zgodę na dokonane uprzednio ustalenia i w październiku 2010 r. uniemożliwiła powodowi korzystanie z przedmiotu współwłasności poprzez posadowienie w zachodniej części działki nr (...) – na granicy z działką nr (...) – przyzmy kamieni i trzech słupków z poprzecznie zamontowanymi deskami. Pozwana posadowiła też ogrodzenie w postaci dwóch słupków i siatki oraz posadziła rząd drzew (tui) we wschodniej części działki nr (...), przy wjeździe z ulicy (...). Poprzez te działania pozwana uniemożliwiła powodowi wjazd na jego posesję. Sytuacja taka istnieje do chwili obecnej.

W tych okolicznościach faktycznych Sąd I instancji powołując się na treść art. 222 § 1 i 2 k.c. i 206 k.c. uznał roszczenie powoda za uzasadnione.

Sąd Rejonowy wskazał, iż współwłaścicielowi, który został pozbawiony współposiadania przez pozostałych współwłaścicieli, przysługuje zatem ochrona petytoryjna (art. 222 k.c.), tj. oparte na prawie powództwo o dopuszczenie do współposiadania.

Biorąc pod uwagę, iż powód W. D. jest współwłaścicielem przedmiotowych działek ew. nr (...) i (...) objętych kw nr (...), a których działaniem pozwanej został pozbawiony współposiadania należało powodowi to posiadanie przywrócić na podstawie art. 222 § 1 i 2 k.c. w zw. z 206 k.c.

Powód bowiem jako współwłaściciel może żądać dopuszczenia do współposiadania przedmiotowych działek, których jest współwłaścicielem.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd uzasadnił art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego orzeczenia wniosła pozwana J. B. zaskarżając wyrok w całości (k. 166-170) i zarzucając naruszenie przez Sąd I instancji przepisów postępowania mogące mieć wpływ na wynik sprawy, a w szczególności naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób nasuwający zastrzeżenia co do zasad logicznego rozumowania poprzez przyjęcie za wiarygodne zeznań świadka A. B. odnośnie tego, że ogrodzenie na przedmiotowym szlaku drożnym pojawiły się dopiero w 2010 roku, naruszenie art. 233 k.p.c. 224 § 1 k.p.c. 227 k.p.c. i 316 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie dowodu z oględzin przedmiotu pozwu, błąd w ustaleniach faktycznych będących podstawą wydanego wyroku poprzez przyjęcie, iż powód sporadycznie korzystał z innego szlaku drożnego podczas gdy

ten szlak był dla niego głównym szlakiem dojazdowym oraz że pozwana dokonała samowolnie ogrodzenia spornych działek, oraz naruszenie prawa materialnego tj. art. 5 k.c. poprzez jego niezastosowanie.

Podnosząc powyższe pozwana wniosła o zmianę wyroku poprzez oddalenie żądania pozwu i zasądzenie od powoda kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych. W razie nieuwzględnienia wniosku o zmianę zaskarżonego orzeczenia pozwana wniosła o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. W apelacji pozwana wniosła także o dopuszczenie dowodu z oględzin przedmiotu pozwu na okoliczność ustalenia stanu faktycznego na gruncie oraz ustalenie czy nastąpiło naruszenie prawa własności powoda.

W odpowiedzi na apelację powód W. D. (k. 215-217) wniosł o oddalenie apelacji i zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanej J. B. nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny, który Sąd Okręgowy w całości podziela oraz wywiódł prawidłowe wnioski prawne.

W pierwszej kolejności podnieść trzeba, iż brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, gdyż Sąd Rejonowy nie dopuścił się uchybień, które Sąd Okręgowy bierze pod rozwagę z urzędu – art. 378 § 1 k.p.c.

Wbrew twierdzeniom apelacji Sąd Rejonowy nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych a tym samym naruszenia art. 233 k.p.c.

Sąd ma bowiem obowiązek wyprowadzenia z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków logicznie prawidłowych. Postawienie zatem zarzutu obrazy art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego przyjętego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów.

Świadek A. B. zeznała, iż ogrodzenie na spornych działkach pojawiło się w październiku 2010 roku w związku z czym przy braku dowodu przeciwnego Sąd Rejonowy poczynił takie ustalenie faktyczne. Okoliczność ta, kiedy pozwana posadowiła na gruncie przeszkody uniemożliwiające powodowi W. D. współkorzystanie z działek (...) nie ma jednak żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszego sporu bowiem powód domagał się dopuszczenia do współposiadania na podstawie art. 206 k.c. nie zaś ochrony posesoryjnej. Ochrona współwłaściciela przed pozbawieniem go możliwości korzystania z przedmiotu współwłasności nie jest ograniczona żadnym terminem.

Podobnie okoliczność czy powód korzystał także z innego szlaku drożnego przy wykonywaniu przejazdów do swojej nieruchomości nie ma żadnego znaczenia w niniejszej sprawie. Mogłaby ona mieć znaczenie gdyby pozwana dowiodła skutecznie, iż powód zaprzestał wykonywania jakichkolwiek aktów właścicielskich na swoich nieruchomościach na tyle dawno, że wraz z jednoczesnym faktem posiadania tych nieruchomości przez posiadacza samoistnego doprowadziłoby do utraty własności po stronie powoda. Żadnych takich okoliczności pozwana jednak nie wykazała.

Jednocześnie nie ma racji apelująca twierdząc, iż błędne jest ustalenie Sądu I instancji, iż przeszkody na działkach (...) zostały przez J. B. posadowione samowolnie. Pozwana nie przeczyła, że ostatecznie strony nie zrealizowały propozycji ugodowych wskutek których powód miał przekazać pozwanej udziały w spornych działkach w zamian za wydzielenie innych działek drogowych gdyż pozwana z ustaleń tych ostatecznie się wycofała. J. B. nie może zatem obecnie powoływać się na powyższe ustalenia, wybierając jedynie te ich elementy, które byłyby dla pozwanej korzystne w jej obecnej sytuacji procesowej. W związku z tym, iż do realizacji ustaleń ugodowych w sprawie Ns 369/04 nie doszło, usprawiedliwione jest stwierdzenie Sądu Rejonowego, iż pozwana dokonała zagrodzenia działek (...) samowolnie.

W ocenie Sądu Okręgowego chybiony jest także zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy prawa materialnego tj. art. 5 k.c. poprzez jego niezastosowanie. Nie może bowiem pozwana zarzucać powodowi, iż nadużywa swojego prawa

poprzez żądanie dopuszczenia do współposiadania w sytuacji gdy powód nadal jest współwłaścicielem spornych działek, a pozwana mu to korzystanie uniemożliwia. Skoro pozwana J. B. dokonując samowolnie przeszkód na działkach (...) sama nie przestrzega ogólnie przyjętych zasad współzycia to nie może jednocześnie skutecznie wywodzić, że osoba, która domaga się jedynie ochrony swojego prawa, go nadużywa.

Za niezasadny należało wreszcie uznać zarzut naruszenia art. 233 k.p.c., 224 § 1 k.p.c., 227 k.p.c. i 316 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie dowodu z oględzin przedmiotu pozwu. Przeprowadzenie tego dowodu nie miało żadnego istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy gdyż stan faktyczny istniejący na gruncie nie był między stronami sporny. Pozwana nie przeczyła że od strony drogi publicznej ogrodziła sporną nieruchomość uniemożliwiając na nią wjazd, zaś od strony nieruchomości siedliskowej powoda wysypała przymę kamieni. Okoliczność, że sporne działki w terenie stanowiły drogę potwierdzała zaś sama pozwana w pismach wskazując, iż jest to "szlak drożny". W związku z powyższym rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w zakresie wniosku dowodowego o przeprowadzenie oględzin było prawidłowe.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił apelację i orzekł jak w punkcie 1 wyroku na zasadzie powołanych przepisów oraz art. 385 § 1 k.p.c.

O kosztach orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 3 w zw. z § 12 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2002 rok Nr 163, poz. 1349).

(...)